

Eredj haza, a tiédhez!

Igehirdetés- Istvándi 2011. július 31. - Beiktatáskor

Textus: Márk evangéliuma 5,16-20

Keresztyén gyülekezet! Kedves testvéreim a Jézus Krisztusban!

Ebben az ünnepi órában, arról is szeretnék vallani, hogyan kerültem vissza e vidékre – mely nekem az otthon is jelenti - és miért ebben a dicső múltat idéző Istvándi templomban akartam tartani e négy gyülekezeti szolgálatba való beiktatást.

Régiak nemcsak hangoztatták, hanem gyakorolták is a másokért imádkozást. E cselekedet nem ragadt meg a szeretteik körén belül. Szüleim is feljegyezték az „ébredés-idején”, hogy a következő hetekben kikért fogtak imádkozni, lelkészek, barátok, rokonok, gyülekezetek, voltak a listán. Szeretteinkért még imádkozunk. De milyen hamar elfejtjük a bölcsőt mely ringatott, a gyülekezetet, hol hitünk pislákolni kezdett. A falut mely évtizedek múltán is örökséget és balzsamot rejt, hiszen őrzik a múltat, gyermekkorunk eltűnt világunk értékeit is előhozza. Kálvin az Institutio II/20 fejezete címében mond: „az imádság a hitnek legfőbb gyakorlása, amellyel Isten jótéteményeit naponta elfogadjuk”.

Ma már sajnos úgy látom, hogy templomok, parókiák renoválásával teletűzdelt programjaim csak azt a célt szolgálhatták, hogy nyomot hagyjak a világban. Mindenki szeretne valamit felmutatni önmagából, tehetségéből, képességeiből, lehetőségeiből. Mikor már kellően feltérképeztem, hogy a múltban és a jelenben is Dunántúl, mindig a lemaradásokból tűnik ki az egyházkerületek között. És – gondoltam - az akkori gyülekezetben kell az óvoda és az általános iskola mert a kerületnek, a gyülekezetnek, és a falunak is jó lesz ... (Nem bántam meg.)

(PI: A Szeretetszövetség 10 év alatt 1931-1941 között a gyülekezetekben, adományokból, végrendeletekből hozott létre, árvaházakat, és mai szóval öregotthonokat: Dunamelléken 17; Tiszáninnen: 4; Tiszántúlon: 27, 14 készülőkben és Dunántúlon: 2 Pápa és Ajka.)

Ma is ez a helyzet. Az alföldön lévő kisebb nagyobb gyülekezetekben hoznak létre, hitből alapítanak idős otthonokat, oktatási intézményeket, melyek a helyi, és gyülekezeti érdekeket szolgálják. -

„Miért nevezzük az imádságot a keresztyén élet szívdobogásának?” -mondja az egyik német teológus. „Azért, mert benne az egész keresztyén élet jelenidőben tudatosul. Én mindig is vallottam, hogy hinni és imádkozni az maga a kegyelem.

Bibliaolvasó Kalauzunk 2008 szeptember 1-jén esti Igeszakaszként Márk evangéliuma 5. rész 1-20 verseit, a Gadarénus történetet jelölte ki. Szíven ütött ez a mondat: Eredj haza a tiédhez. Tehát nem távolról kell érettük könyörögni, nem mondhatom, hogy óvd meg, tartsd meg Őket, nem adhatok szolgálatra való utasításokat, az én Uramnak. Nem azonnal, de elkezdődött valami, amire válaszolnom kellett...

Ha feltud használni akkor megyek. Haza mely soha nem volt az enyém, - gyermekkorunk rövid nyaralási idejét leszámítva, - de az elüldözött nagyszülők otthon szeretete, a rokonok ragaszkodása, valahogy tulajdonossá, örökössé tett. S mivel abban a korban is egy-egy család a környék több települését tarthatta magáénak – így gyermekkorunkban, hallottuk Nagydobsza, Kisdobsza Kastélyosdombó, Zádor, Dencsháza, Merenye, Darány, Homokszentgyörgy, Kálmánca, Szulok falvak s népeik történetét. Így nekem a haza, az otthon, e környéket Belsősomogynak, e Dráva környékén élőket jelenti most is.

Ez a falú, s ez a vidék volt az otthonuk. A szülők innen indultak a Baja-Pápa-Nagykanizsa-Fehérvárcturgó-Adásztevel-Pápa nem könnyű úton, Isten Igéje vezette őket: Tudjuk, pedig, hogy azoknak, Akik Istent szeretik minden javukra van. - Ma is a megélhetés miatt kell elmenni vagy a biztosabb jövőért ... Az árván maradt falvak, létszámban 50 év alatt a tizedére csökkent. Régi kifejezés illik rájuk árva-eklézsiák. Az elárvult-eklézsiák csak azt látják, hogy templomaikban a padok, temetőikben a sírhalmok maradnak. Más mindenki elmegy, vagy a mindenélők útján, vagy az országúton...

Ne féljenek. Itt nem lesz református szentavatás. Hiszen mi tudjuk legjobban, hogy ők nem szolgáltak mint presbiterek, nem tudok beszámolni arról, hogy az Ő életükben mennyire meghatározó volt a gyülekezettel és annak Urával a kapcsolatuk. A múlt már történelem és emlék egyaránt.

Számomra a bizonyágtétel lehetősége adatott, hogy Aki küldött, annak fontos azok hűsége, akik gyülekezeteinkben az Ő Igéje szerint ma élnek, küzdenek, megmaradt mint erős bástya, hogy hallják az üzenetet, Jézus a Szabadító, átfurmál, átalakít és megment.

Jézus azért is megy a „túlsó partra” mert valaki körülményeibe, belebonyolódott, megszállottá lett. A túlsó part az, ahol szükség van Őrá. Az az örömhír hangzik felénk Jézus Krisztus keres bennünket. Ő ma is jön, Ő akar megtalálni. Érti, ha szükségünk van a jelenlétére. A gadarénusok földje, sem volt akadály az Ő számára. A mi vidékünk, életterünk sem ijesztebb a számára.

A történet ismerős és divatos is, mert ma a szélsőséges, a démoni viselkedés, életforma, vélemény, igazán hír értékű. Népiesen szólva itt ugyanis démonúzásról van szó. Jézus célja a kiszolgáltatott ember megszabadítása.

Először: nem bírta senki lekötni. Szétszaggatta a köteléket. Démoni jellem, nevében is benne van, szétdarabolni ígéből ered. Lelkén, természetén, egyéniségén úrrá lett a gonosz erő, s az olyan erővel bír, mely nem tűr emberi bilincseket. Akarata ellenére, a birtokba vett embert - mondjuk ki, hogy az antilélek - arra, kényszeríti, amit ő diktál. És bennünket is mi tud lekötni? Szétdaraboljuk életünket, egyéniségünket és nem értjük, hogy a gyermek, az ifjú, vagy mi magunk mit, miért cselekszünk.

A másik jellemzője: nem tudta senki megfékezni. Megszállt teste-lelke a sírboltokba menekül. Önmaga és mások elől. - Sokszor nem értjük, hogy miért történik ez velünk. Közben nyugodtan hagyjuk, hogy gyermekeink, fiataljaink, a divatos körben mozogjanak éljenek.

Éppen ezért ne ítéljük el Jézus kortársait, hogy magára hagyták, kitaszították

menekültek tőle, hogy nem akartak vele közösséget alkotni. A megszállottságot csak egy valaki tudja helyére tenni ma is, Aki nem megköt, hanem feloldoz, akinek közelségében, mi is megtapasztalhattuk, hogy szabadítónkká lett Jézus Krisztus.

Hatvanadik év felé közeledve is elevenen élnek bennem gyermekkorom itt töltött nyarai. Édesbátyja szelíd szava, mely ugyanúgy hangzott el gyermekhez, felnőttöz és lovaihoz is, hogy az - nevelt. Tudom, hogy úgy érezzük, az idő múlásával a kedvesnek tartott hely elveszítette a régi varázsát. Nem olyan, mint aminek régen láttam. Rommá lett minden. Mert a régi varázs ők maguk voltak. S ha az emlékek helyhez, személyekhez tudnak ekkora erőt kifejteni, hol van belőlünk a hit, hogy engedünk Jézus Krisztusnak Ő legyen az aki helyre állítson, hogy ami belőlünk hiányzik, azt kipótolja és testvérré tesz.

A gadarénus történetét ebben lehetne összefoglalni, hogy megbomlott benne valami, a belső rend, és megszállott lett. Félelmetes lett, nem tűnt normálisnak. Ez kihatott a környezetére is, veszélyessé, ijesztővé vált, a család, rokonság mindenki számára. Jézus szabadítása helyreállítja benne a rendet. Ha tudjuk és úgy tartjuk, hogy a fekete ellentéte, a fehér, világosság ellentéte a sötétség, akkor azt is elfogadjuk, hogy Isten ellenfele a gonosz, a sátán, az ördög. Azaz: az antilélek helyébe a maga Lelkét adja, és az ember megváltozik, megszabadul, ismét normálissá lesz, rendbe jön, meggyógyul.

Tehát nem elég, hogy benne helyreállt a rend, annak el kell jutni övéiig, családjáig és a Tízvárosig is. Így lesz érthető Jézus parancsa felé: „Eredj haza a tiedhez”.

Ezzel szemben - Jézussal szeretne maradni, de Ő nem engedi. Fél, mert úgy érzi, ha Jézus nincsen a közelében, visszaesik.

A másik ok, az önzés. Távol az emberektől, eddig se értettek meg. Ha nem kellettem eddig, ha nem segítettek, akkor most se kelljek. Az új élet harmadik kísértése: a gőg. Eddig szenvedő magányban élt, most lenéző magányban. Azok közé menjen akik miatt szenvedett. Ez a gőg kísértése: ha már meggyógyultam és rendbe jöttem. Akkor el innen. Akkor az első lépés megtagadni az otthont, az otthonlévőket. És keresni a sikert.- Pedig ez így nem lesz soha teljes. Valami mindig visszahúz, ez lehet az alázat is...

Ettől a három kísértéstől, a félelem, az önzés és a gőg kísértésétől menti meg Jézus ezt az embert, amikor szavaival feloldja a félelem alól, és elküldi övéihez. Hogy rosszabb ne legyen az állapota most már kegyes módon. Ezért is hazaküldi és nem misszióba. Hogy, ne csak benne álljon helyre a rend, hanem családjában és városában is, szűkebb és tágabb környezetében is.

Krizsán József, édesanyám keresztapja, keresztelesemkor elmondta: Én az Úr vagyok a Te gyógyítód!

Mondhatom ugye nyugodtan, semmi nem történhetik önmagáért. Mert minden összefügg. Eredj haza a tiedhez! Ámen